

Přiměřená délka řízení

Žalobci nelze upřít právo na přiměřenou délku soudního řízení jen s ohledem na jeho předmět činnosti, jeho podnikatelskou aktivitu je však možné zohlednit při posuzování formy a výše zadostiučinění. Pokud žalobce kupuje problematickou pohledávku, která je již předmětem soudního sporu, musí mu být zřejmé, že dlužník pravděpodobně dobrovolně plnit nebude, a že soudní řízení může trvat poměrně dlouho, což s sebou nese jak finanční náklady, tak psychické zatížení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 3908/2009, ze dne 29.12.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně C. F. s. r. o., se sídlem v B., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o zaplacení 1,105.694,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 16 C 11/2005, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2009, č. j. 39 Co 482/2008 - 146, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2009, č. j. 39 Co 482/2008 - 146, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze výše uvedeným rozhodnutím potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, jímž tento soud zamítl žalobu, prostřednictvím které se žalobkyně domáhala, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit jí 1.105.694,- Kč se 4% úrokem z prodlení z této částky ode dne 24. 1. 2005 do zaplacení a 4% úrok z prodlení z částky 1.894.306,- Kč ode dne 24. 1. 2005 do zaplacení, z čehož první částka představuje zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nepřiměřeně dlouhým řízením vedeným u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 11 C 619/93.

Odvolací soud vyšel ze zjištění, že dne 17. 12. 1993 byla podána žaloba společností A. s. r. o., právní předchůdkyní žalobkyně, na zaplacení částky 983.544,70 Kč proti J. K., projednávaná pod shora uvedenou spisovou značkou (původní řízení). Předmětem řízení byla otázka vypořádání vzájemných plnění ze zaniklé smlouvy o dílo. Řízení probíhalo opakovaně před soudy prvního a druhého stupně, přitom k prvnímu rozhodnutí ve věci došlo rozhodnutím Okresního soudu Brno - venkov dne 21.10.2003. K odvolání obou účastníků Krajský soud v Brně dne 14. 12. 2005 napadený rozsudek zrušil.

Žalobou v nyní projednávané věci ze dne 24. 1. 2005 se společnost C. F. s. r. o., která vstoupila do řízení na straně žalující dne 1. 10. 1996 na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 20. 12. 1995, domáhala zaplacení částky 6.039.152,70 Kč s příslušenstvím, sestávající z 3,039.152,70 Kč jako náhrady majetkové újmy a 3.000.000,- Kč jako nemateriální újmy za nepřiměřeně dlouhé řízení. Podáním ze dne 2. 12. 2005 vzala žalobkyně žalobu na zaplacení nemajetkové újmy částečně zpět a vyčíslila ji částkou 1.105.694,- Kč. Dne 26. 4. 2006 podala žalobkyně na ministerstvo spravedlnosti žádost o odškodnění nemajetkové újmy ve výši 1.500.000,- Kč, kterou žalovaná dne 25. 10. 2006 zamítla. Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 30. 8. 2006, č. j. 16 C 11/2005-38, zamítl nárok žalobkyně na nemateriální újmu, tento rozsudek byl však na základě podaného odvolání zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2007, č. j. 39 Co 611/2006-49.

Odvolací soud ve svém odůvodnění uvedl, že protiprávní postup soudu spočívající v neúměrné délce

sporu trvá již několik let, a proto možnost nesprávného úředního postupu jako základního předpokladu pro založení odpovědnostního vztahu již byla naplněna. Zavázal soud prvního stupně, aby nárok žalobkyně posoudil na základě nově vloženého § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb., a současně mu dal návod, jak při hodnocení újmy postupovat (zjistit jaká újma žalobkyni vznikla, zda je taková újma v příčinné souvislosti s délkou řízení, jaký typ satisfakce se jeví jako přiměřený, a jaká kritéria je třeba zhodnotit).

Soud prvního stupně při novém projednání věci zjistil, že ve věci byly opakovaně vypracovávány znalecké posudky a prováděno dokazování, za účelem mimosoudního vyřízení sporu bylo jednání v roce 2001 přerušeno, k mimosoudní dohodě však nedošlo. V únoru 2003 požádala žalobkyně o nařízení jednání a rozhodnutí ve věci a obdobně tomu bylo v říjnu 2007. Dne 29. 1. 2008 byl ve věci vyhlášen rozsudek pod č. j. 11 C 619/93-578, který napadla žalobkyně odvoláním. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že se jednalo o věc složitou, význam řízení však byl pro žalobkyni snížen tím, že se jednalo o pohledávku postoupenou a uzavřel, že žalobkyni nelze přiměřené zadostiučinění přiznat zejména z toho důvodu, že požadovanou nemajetkovou újmu žalobkyně odůvodňuje onemocněním jejího jednatele, stresem, depresí, jakož i platební neschopností jednatele, což je subjekt od žalobkyně zcela odlišný, který sám nárok na úhradu nemajetkové újmy neuplatnil.

Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně v závěru, že nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 zákona č. [82/1998](#) Sb. zjištěn nebyl a tento svůj závěr odůvodnil poukazem na nedostatek součinnosti a přímé působení účastníků v původním řízení. Současně uvedl, že nebyla prokázána existence nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s postupem soudu, neboť žalobkyně netvrdila újmu, blíže ji nespecifikovala a ani ji neprokázala, když jedinými tvrzeními žalobkyně byly zdravotní a finanční potíže osoby jednatele a jeho rodiny. O nedostatku svého tvrzení přitom nemohla být pro neúčast u jednání podle § 118a o. s. ř. poučena. Odvolací soud na závěr uvedl, že řízení vedené u Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 11 C 619/93 se týká žalobkyně až ode dne oznámení procesního nástupnictví soudu dne 1. 10. 1996, a že ustanovení § 31a odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb. není určeno k ochraně firem, zabývajících se soustředováním, žalováním, popř. vymáháním problematických pohledávek.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání považující je za přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a namítající nesprávné právní posouzení věci a vady řízení. Za otázky zásadního právního významu dovolatelka považuje „řešení problematiky odškodnění nemajetkové újmy právnické osobě poskytované za průtahy v řízení v žádném rozsahu, resp. v jiném rozsahu než je poskytováno ESLP a také otázku, zda částky poskytované za odškodnění nemajetkové újmy u ESLP jsou přiměřenou výší také při odškodnění u tuzemských soudů“. Co do oprávněnosti dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 2837/07. Žalobkyně tvrdí, že soudy nezjistily řádně skutkový stav věci a odmítly většinu žalobkyní navržených důkazů, aniž by to řádným způsobem odůvodnily. Dle žalobkyně byla újma Ing. M. jako jednatele společnosti prokazována podpůrně, zatímco újma žalobkyně jako právnické osoby byla tvrzena pregnantně, např. v podáních žalobkyně ze dne 1. 11. 2007 a 5. 11. 2007, která dovolatelka činí součástí svého dovolání. Dovolatelka má dále za to, že nebyl řádně proveden důkaz spisem OS Brno-venkov, že nebyly provedeny další žalobkyní navržené důkazy, a že soudy nesprávně zhodnotily předložené lékařské zprávy. Žalobkyně tvrdí, že poškození fyzických osob (jednatele či společníka právnické osoby) se bytostně dotýká i poškození právnické osoby. Nepřezkoumatelnost rozsudků a vady řízení opírá zejména o judikaturu Ústavního soudu a navrhuje, aby oba dovoláním napadené rozsudky byly zrušeny a věc vrácena soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se k dovolání žalobkyně nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb.,

občanského soudního řádu, ve znění účinném do 30.6.2009 (viz čl. II., bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb.).

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští, přitom dovolání v rozsahu, ve kterém směřuje proti rozhodnutí soudu prvního stupně, je absolutně nepřipustné, neboť není dána funkční příslušnost dovolacího soudu.

Napadený rozsudek odvolacího soudu je potvrzujícím poté, co předchází rozsudek soudu prvního stupně, jímž rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku, byl odvolacím soudem zrušen, § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Přípustnost dovolání na základě tzv. skryté diformity je tak dána v situaci, kdy „nezávislé rozhodnutí věci soudem prvního stupně bylo vyloučeno, omezeno nebo usměrněno tím, že byl povinen vycházet ze závazného právního názoru odvolacího osudu do té míry, že tento právní názor odvolacího soudu byl jediné a výhradně určující pro jeho rozhodnutí ve věci.“ (viz Drápal, L., Bureš, J. a kol., Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1879, nebo srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2000, sp. zn. 20 Cdo 1933/1998 Všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz). V dané věci šlo o pokyn odvolacího soudu k aplikaci nové zákonné úpravy § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb. a o návod, jak při hodnocení újmy postupovat.

Je proto v dané věci dovolání přípustné, nad to rozhodnutí odvolacího soudu řeší právní otázky, které v rozhodování dovolacího soudu nebyly dosud vyřešeny.

Nejvyšší soud se již ve svých předchozích rozhodnutích vyjádřil k tomu, jakým způsobem je institut odškodnění nemateriální újmy při porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě začleněn do českého právního řádu a jaký je vztah úpravy obsažené v § 13 odst. 1 věta druhá a třetí a § 31a OdpŠk k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. [209/1992](#) Sb. (dále jen „Úmluva“) a judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

Nejvyšší soud k tomu uvedl, že účel odkazu v § 13 odst. 1 OdpŠk na čl. 5 a 6 Úmluvy je dvojitý: jednak poukázat na to, že se hodnocení přiměřenosti délky řízení či rozhodování řídí kritérii, která ve své judikatuře dovodil mezinárodní soud Úmluvu aplikující, jednak upozornit na to, že v souladu s touto judikaturou na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy je rozhodující především celková délka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009).

Základním předpokladem pro založení odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu je závěr, zda došlo v daném řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejprve je třeba určit počátek a konec rozhodné doby řízení, zohlednit dobu přerušování řízení, a následně za přihlídnutí ke kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“ nebo „Evropský soud“) a upraveným v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk posoudit, zda byla při projednání věci zachována či překročena přiměřená doba pro vydání rozhodnutí ve věci.

K počátku sporného řízení dochází v okamžiku zahájení řízení, tedy dnem, kdy návrh na zahájení řízení (žaloba) došel soudu.

V dalším je namístě zvážit, zda při posuzování celkové délky řízení přihlídnout i k té jeho části, v níž jako účastník vystupoval právní předchůdce současného účastníka řízení. K otázce právního nástupnictví fyzických osob se vyjádřil Evropský soud např. rozsudku ze dne 3.2.2005 ve věci Sadik Amet a ostatní proti Řecku, stížnost č. 64756/01, § 18: pokud stěžovatel vstoupí do řízení pod svým vlastním jménem, začíná rozhodná doba řízení běžet od tohoto data, zatímco pokud se stěžovatel

zapojil do řízení jakožto dědic původního účastníka řízení, může si stěžovat na celkovou délku řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4815/2009). Pojmovým ekvivalentem výrazu „dědic“ u fyzických osob je v případě právnických osob právní nástupce právnické osoby z titulu universální sukcese, což znamená, že původní právnická osoba současně zanikne (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.12.2007, sp. zn. 29 Odo 572/2006). V případě singulární sukcese, kterou je postoupení pohledávky, není se zřetelem k charakteru změny pohledávky v osobě věřitele důvodu přičítat postupníkovi dosavadní dobu původního řízení, jež bylo vedeno nepřiměřenou dobu; je těžko představitelné, že by sukcesor sdílel s původním účastníkem újmu z dosavadní doby řízení vyplývající. Důsledek uvedený v § 524 odst. 2 obč. zák., dle něž s postoupenou pohledávkou přechází i její příslušenství a všechna práva s ní spojená, se zde neuplatní. Povinnost nahradit škodu vzniklou nepřiměřeně dlouze vedeným řízením při vymáhání pohledávky je následkem porušení povinnosti ze strany státu a potud je jeho samostatným závazkem a nikoliv povinností ze smlouvy o postoupení pohledávky. Je proto třeba takové následky posuzovat samostatně jak u postupníka, tak i u postupitele.

Přiměřenou délku soudního řízení je třeba uvažovat za přihlídnutí ke konkrétním okolnostem jednotlivého případu. Při posuzování přiměřenosti délky řízení se hodnotí zejména složitost věci (např. zda šlo o věc složitou z hlediska důkazního, přitom o složitosti věci svědčí zpravidla i počet stupňů soudní soustavy, ve kterých byla věc rozhodována), jednání poškozeného (zda přispěl k průtahům v řízení či zda naopak využil dostupných prostředků způsobilých průtahy v řízení odstranit), postup orgánů veřejné moci (zda soudy postupovaly v souladu s § 6 o. s. ř. tak, aby ochrana práv účastníků řízení byla rychlá a účinná) a význam předmětu řízení pro poškozeného (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009).

Důraz je kladen zejména na posouzení postupu příslušných orgánů veřejné moci, tj. zda měl soud snahu rozhodnout ve věci v co nejkratším čase a bez průtahů v řízení, a zda nedošlo k jinému pochybení ze strany soudu, například při nařizování jednotlivých jednání, zadávání znaleckých posudků, předávání spisů mezi jednotlivými institucemi atd. Odpovědnosti za nepřiměřenou délku soudního řízení se nelze zbavit pouhým odkazem na chování poškozeného. Výčet kritérií pro posouzení přiměřenosti délky řízení uvedených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk je toliko demonstrativní a nebrání soudu přihlídnout i k jiným kritériím, která se z hlediska doby projednání věci ukáží být, s přihlídnutím ke konkrétním okolnostem případu, významná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009).

Ke stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění lze přistoupit teprve na základě skutkového závěru soudu o porušení povinnosti státu vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Nejvyšší soud již ve svých předchozích rozhodnutích uvedl, v souladu s rozhodovací praxí Evropského soudu, že porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, které je nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk, samo o sobě zakládá vyvratitelnou domněnku, že jím byla způsobena dotčeným osobám imateriální újma, za kterou jim náleží přiměřené zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 1 téhož zákona. Vychází ze „silné, ale vyvratitelné domněnky“, že nepřiměřená délka řízení způsobuje morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu se v zásadě nevyžadují (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.9.2010, sp. zn. 30 Cdo 958/2009, obdobně též rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29.3.2006 ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, § 93 Rozhodnutí je dostupné v českém jazyce na stránkách Ministerstva spravedlnosti <http://portal.justice.cz/Justice2/MS/ms.aspx?o=23&j=33&h=1&q=Apicella>. nebo náleží Ústavního soudu ze dne 19. května 2010, sp. zn. II. ÚS 862/10, § 14 Rozhodnutí Ústavního soudu je dostupné na internetových stránkách Ústavního soudu, <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>). Naopak pokud žalovaný škůdce (stát) tvrdí, že poškozenému v důsledku dlouhotrvajícího řízení žádná nemajetková újma nevznikla, je na něm, aby tato svá tvrzení prokázal. Pokud by soud dospěl k tomuto závěru, musí své rozhodnutí podložit dostatečným odůvodněním. V takovém případě postačí

obvykle pouhé konstatování porušení práva, aniž by bylo nutné přiznávat zadostiučinění v penězích.

Imateriální újma způsobená nepřiměřenou délkou soudního řízení vzniká i právníckým osobám, a proto se i jim poskytuje přiměřené zadostiučinění. Evropský soud v rozsudku velkého senátu ze dne 6. dubna 2000 ve věci Comingersoll S. A. proti Portugalsku, stížnost č. 35382/97, § 35-36 uvedl, že imateriální újma právnícké osoby může zahrnovat prvky více či méně „objektivní“ a „subjektivní“. Mezi tyto prvky patří pověst společnosti, ale také nejistota v plánování rozhodování, problémy způsobené vedení společnosti a konečně též, i když v menším měřítku, úzkost a nepříjemnosti pocíťované členy vedení společnosti. Imateriální újma tak může spočívat v prodlužované nejistotě či značných nepříjemnostech, i kdyby se měly týkat jen správy každodenních záležitostí společnosti.

U právníckých osob je vznik imateriální újmy specifický už z toho důvodu, že právnícké osoby jsou lidmi (fyzickými osobami) uměle vytvořené subjekty, kterým zákon přiznává postavení právníckých osob. Pro právníckou osobu je mimo jiné charakteristické, že svoji vůli nevytváří sama o sobě, ale jen prostřednictvím fyzických osob, a to těch, které jsou k tomu podle práva povolány. Je tedy nepochybné, že mezi právníckou osobou a fyzickými osobami, které jsou jejími společníky, členy, jednateli či zaměstnanci, vznikají vzájemné vztahy, které nemusí být jen vztahy právními. Zejména fyzické osoby, které jsou povolány vytvářet vůli právnícké osoby, mají s touto právníckou osobou blízké zájmové vazby a poměry právnícké osoby se jich podstatným způsobem dotýkají (srov., byť ve skutkově odlišné věci, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.3.2002, sp. zn. 21 Cdo 530/2001) .

Z výše uvedeného vyplývá, že mezi základní prvky imateriální újmy právnícké osoby patří skutečnosti, vážící se k právnícké osobě jako samostatnému právnímu celku, nelze však zcela pominout nepříjemnosti způsobené členům vedení společnosti a zohlednit je, byť v omezené míře.

K tomu Nejvyšší soud dodává, že povaha nároku odškodňovaného podle § 31a odst. 1 OdpŠk je zcela odlišná od jiných nároků na náhradu nemateriální újmy právnícké osoby, např. podle § 19b odst. 2 občanského zákoníku nebo v případě nekalosoutěžního jednání podle § 53 obchodního zákoníku. Je nutno jej považovat za nárok „sui generis“, kterým se naplňuje nejen právo na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem, ale zároveň právo na účinný prostředek ochrany ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle kterého každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 4815/2009).

Při rozhodování o způsobu a výši přiměřeného zadostiučinění se opětovně zohlední kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk. Není přitom zcela zřejmé, z jakého důvodu odvolací soud uzavřel, že ustanovení § 31a odst. 1 OdpŠk není určeno k ochraně firem, zabývajících se soustředováním, žalováním, popř. vymáháním problematických pohledávek. Přiměřenost délky soudního řízení je součástí práva na spravedlivý proces, které je jako jedno ze základních lidských práv garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i v předpisech mezinárodního původu (čl. 6 odst. 1, věta první Úmluvy). Žalobkyni nelze upřít právo na přiměřenou délku soudního řízení jen z toho důvodu, že se zabývá skupováním pohledávek. Její podnikatelskou aktivitu je však možné zohlednit při posuzování formy a výše zadostiučinění. Pokud žalobce kupuje problematickou pohledávku, která je již předmětem soudního sporu, musí mu být zřejmé, že dlužník pravděpodobně dobrovolně plnit nebude, a že soudního řízení může trvat poměrně dlouho, což s sebou nese jak finanční náklady, tak psychické zatížení. Soud může tuto konkrétní okolnost případu zohlednit při posuzování kritéria významu předmětu řízení pro poškozeného (§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk), nebo k ní přihlídnout zcela samostatně, nad rámec demonstrativního výčtu kritérií uvedených v § 31a odst. 3 OdpŠk.

V posuzované věci trvá sporné řízení od 17.12.1993, přičemž dovolatelka je účastníkem řízení od

1.10.1996. V době rozhodování odvolacího soudu trvalo sporné řízení 12 let, 7 měsíců a 5 dnů a dosud nebylo skončeno (rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. května 2010, sp. zn. 23 Cdo 1211/2010, byla věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení). Úvahu odvolacího soudu v tom směru, že dlouhotrvající řízení vzniklo nedostatkem součinnosti nebo přímým působením účastníků, aniž by se odvolací soud podrobněji zabýval tím, jaká je celková doba řízení a zhodnotil jeho jednotlivé fáze, zejména postup orgánů veřejné moci, nelze přijmout.

Spojil-li odvolací soud svoji úvahu o přiměřenosti délky soudního řízení s nutností prokázat existenci nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s postupem soudu, pak se dopustil nesprávného právního posouzení věci, neboť nemajetková újma, bez ohledu na to, zda byla způsobena osobě fyzické či právnické, vzniká samotným porušením práva na vydání rozhodnutí v přiměřené době.

Přestože žalobkyně nekonkretizovala, v čem přesně spočívá nemateriální újma právnické osoby, nelze souhlasit s názorem odvolacího soudu, že by vznik nemateriální újmy netvrdila. Uplatněním nároku na odškodnění nemajetkové újmy totiž otevřela procesní prostor pro to, aby obecné soudy měly možnost se v tomto smyslu její žalobou zabývat. Pokud žalobkyně do značné míry argumentovala osobními pocity, zdravotními a finančními problémy jednatele společnosti, lze tato tvrzení považovat za „subjektivní“ prvek imateriální újmy právnické osoby, který by měl být vzat v úvahu a předmět posuzování.

Další dovolatelkou nastolená otázka, zda částky poskytované za odškodnění nemajetkové újmy u ESLP jsou přiměřenou výší také při odškodnění u tuzemských soudů, byla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena (blíže srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2009, sp. zn. 25 Cdo 1145/2009 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. října 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009).

Vzhledem k výše uvedeným závěrům o důvodnosti podaného dovolání se dovolací soud dále nezabýval dovolatelem namítanými vadami řízení, kterými ostatně mířil spíše na skutková zjištění odvolacího soudu, jež jsou ostatně ve světle nesprávného právního posouzení neúplnými.

Jelikož posouzení rozhodné doby řízení a zohlednění kritérií rozhodných pro stanovení, zda délka daného řízení byla přiměřená či nikoliv, odvolacím soudem, je dílem nesprávné a dílem neúplné a tudíž nesprávné, postupoval Nejvyšší soud podle 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. a napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)